תפארת יוסף — פרשת פרה

וידבר ד' אל משה ואל אהרן וגו' ויקחו אליך פרה אדומה תמימה וגו' (במדבר י"ט:ב').זשה"כ (תהילים קמ"ז:י"ט) מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל. אמר בזה כבוד אזמו"ר זללה"ה, כי דיבור מורה על גמר המעשה, כי אף שעשה את המעשה, מ"מ עדיין לא נגמר הפעולה, כיון שיכול לשנות בדיבורו מה היה כוונתו מזה המעשה. אבל כשפירש מחשבתו בדיבורו אז גומר המעשה. ויעקב מורה כדאיתא בתקוני זוה"ק (תיקון תליסר) יו"ד עקב. עקב מורה על גמר מכל דבר, ותיבת מגיד מורה כדאיתא בזוה"ק (ויחי רל"ד:) כל מקום שנאמר ואגידה ויגד ויגידו הוא רזא דחכמתא. וזה מגיד דבריו ליעקב, היינו שימשיך האור בתפיסתו מרזא דחכמתא שהוא המקום היותר גבוה, עד גמר הפעולה אחרונה, אז, חוקיו ומשפטיו לישראל, יבא על אלו הד"ת שהיה לו עד עתה חקה ונעלם ממנו האור והטעם, ואז יראה שאין שום דבר שיהיה נעלם ממנו. וכמו שמצינו ג"כ אצל פרה אדומה שכתיב זאת חוקת התורה, ונדמה להאדם שזה הוא בלי טעם, וכמו שאיתא במדרש (תנחומא חקת ג) חקה חקקתי גזירה גזרתי ואין אתה רשאי לעבור על גזרותי. אבל מי שממשיך מרזא דחכמתא עד גמר הפעולה, יבא על הטעם הזה גם כן. כי באמת צריך להבין, שכתיב קודם טהרת הפרה ואח"כ כתיב טומאת מת, ובאמת היה צריך להיות להיפך, קודם טומאת מת ואח"כ טהרת הפרה. ורק הענין בזה, כי ענין טומאת מת מורה מה שהוא אפס ממנו תקוה ואין לו שום תוחלת להשי"ת, כי כל זמן שהוא עדיין בחיים יש לו קווי להשי"ת. אבל במת אפס ממנו תקוה, ואין רואה בתפיסתו שום קו להשי"ת, כי המתפלל על המת הרי זה תפלת שוא כיון שאינו מכיר בדעתו שום קו להשי"ת לא שייך שום תפלה, ובאמת מצד השי"ת אין שום נפקא מינה, כי מצד השי"ת הדומם עומד ומשבח להשי"ת כמו המדבר ולא שייך אצלו שום העדר החיים, ורק כל זה הוא מצד תפיסת האדם. וכמו שנדרש (בספרי) אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש, אשר בידו נפש כל חי, אלו נפשות החיים הנתונים בידו של הקב"ה, ורוח כל בשר איש, אלו נפשות המתים הנתונים באוצר. וביאר בזה כבוד אאמו"ר זללה"ה, מה שייך אצל השי"ת החילוק הזה שזה נתון בידו וזה נתון באוצר, בשלמא גבי בשר ודם יש חילוק שזה שמשתמש תמיד זה הוא תמיד בידו, ומה שהוא משתמש לפעמים זה נותן באוצר, אבל אצל השי"ת לא שייך זה החילוק. ורק הנה כל זה הוא מצד תפיסת והבנת האדם, שמה שהאדם יש לו עדיין תקוה זה נקרא נתון בידו, ומה שאין האדם מכיר נדמה לו שאפס תקוה ממנו, זה נקרא נתון באוצר, ולפיכך כשממשיך מרזא דחכמתא ושם לא שייך שום העדר, ממילא מכיר גם הוא שבישראל לא שייך שום העדר החיים. ולזה כתיב קודם טהרת הפרה ואח"כ טומאת מת. וענין טהרת הפרה, כי אפר מורה כמו שאיתא בזוה"ק (וישלח ק"ע.) החילוק שבין עפר לאפר. עפר אית ביה צמיחה ועבידה איבין לעלמא, ואפר לית ביה איבין לעלמא. וזה מורה שאפר מטהר את הטמאים, שבישראל לא שייך שיעדר ממנו החיים ורק עומד ומשבח להשי"ת כמו החי: